

JOHN STRELECKY

*Velká pětka
pro život*

Objevte, co opravdu chcete,
a začněte tím žít

KAZDA

JOHN STRELECKY

*Velká pětka
pro život*

Objevte, co opravdu chcete,
a začněte tím žít

KAZDA

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: srpen 2025
ISBN: 978-80-7670-282-0
Vytvoření elektronické verze: **Sandstudios**, 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.
Nové sady 2, 602 00, Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486

Pod původním názvem *The Big Five For Life* vyšlo v nakladatelství Aspen Light Publishing.
Copyright © 2007, 2012 by John Strelecky
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána ve vyhledávacím systému
nebo přenášena v jakékoliv formě nebo jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním,
nahráváním nebo jinak, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Jazyková úprava: Eva Lee
Odpovědná redakce: Zuzana Klimšová
Úprava původní obálky a sazba: Kristýna Franková
Tisk a vazba: TNM print s.r.o., Nové Město
ISBN: 978-80-7670-223-3
Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, Infinity Zoom,
Kosmas, Pavel Dobrovský – BETA, Pemic Books a KARAVELA.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.
Autora knihy lze kontaktovat prostřednictvím webových stránek:
www.johnstrelecky.com

Poznámka autora

Tato kniha pro vás bude inspirací. Změní váš život takovým způsobem, o kterém zatím ještě nemůžete nic vědět, ale jakmile ji dočtete, bude vám to zcela jasné.

Navždy se promění váš pohled na roli lídra. Včetně způsobu, jakým fungujete doma, v práci, v širší komunitě... a zejména *sami v sobě*.

Všichni jsme předurčení k tomu, abychom byli lídry. I kdyby šlo jen o to, abychom vedli sami sebe.

Někdo vás přece musí inspirovat k tomu, abyste každý den vstali z postele.

A ten někdo jste vy.

Přináším vám příběh Thomase Deraleho, muže, kterého jeho okolí považuje za nejlepšího lídra na světě. Ve svých pětapadesáti letech se dozvídá, že umírá. Přesto i během tohoto období inspiruje všechny kolem sebe k životu.

Zásady uvedené v této knize, například velká pětka pro život a den do muzea, mají pozitivní vliv na čtenáře po celém světě. Na každého působí jedinečným způsobem, protože je aplikuje *na svůj život, na svou situaci*.

Otočte stránku, začtete se a nechte se inspirovat *i vy*.

Předmluva

V řadě historických knih a v bezpočtu muzeí po celém světě se nachází zmínky o lídrech. Většinou se píše o těch špatných. Kdo zabil nejvíce lidí? Kdo se dostal na vrchol díky zradě a podvodům? Kdo postavil pomocí otrocké práce největší chrám? Z pohledu studie lidských charakterů se zjevně jedná o zajímavé poznatky. Ale pokud jde o mentory, není to zrovna ten nejlepší zdroj informací.

I v současnosti nám internet, časopisy, noviny a televizní zprávy přinášejí nejrůznější příklady špatného vedení. Kdo zfalšoval výkazy zisků a nechal tisíce vlastních zaměstnanců s nulovými penzijními účty? Kdo bral milionové úplatky, potom uprchl ze země a uvrhl do chudoby lidi, které měl zastupovat? Kdo inkasoval mnohamilionové odměny, přestože propustil tisíce lidí, protože nedokázal splnit finanční cíle, které si sám stanovil?

Kam se tedy obrátit, abychom se dozvěděli, co znamená být skvělým lídrem?

Jsme odkázáni na ty, jejichž příběhy se často nevypráví. Na ty, kteří dělají úžasné věci ve všech koutech světa. Víím, že existují, protože jsem jednoho chladného a zasněženého rána na nástupišti v Chicagu takového muže potkal. Jeho podniky vydělávaly jmění. Zaměstnanci ho milovali. A když bylo třeba, zákazníci si rádi pár týdnů počkali, jen aby mohli spolupracovat právě s jeho firmami.

Jmenoval se Thomas Derales. Zemřel tragicky ve věku pouhých pětapadesáti let, ale i během svého umírání byl pro všechny kolem inspirací. Tento příběh vypráví o tom, kým byl, jakým byl lídrem a jakým způsobem opustil tento svět. Jsou to tajemství, která mi předal.

Joe

První kapitola

Sundal jsem si batoh a položil ho na zem. *Úchvatné*, pomyslel jsem si, když jsem uviděl výhled před sebou. *Opravdu velkolepé*. Ženy, které jsem potkal ve vlaku, měly pravdu. Výstup byl náročný, ale rozhodně stál za námahu. Sáhl jsem po batohu, vyprostil jsem z boční síťované kapsy láhev s vodou a dlouze jsem se napil.

Podé mnou se táhly kilometry horských vrcholů a údolí. V některých níže položených oblastech jsem rozeznával malé zemědělské vesnice. Stráně byly pokryté hustými lesy, které se podobaly těm, jimiž jsem procházel cestou na vrchol. Původně jsem tuto túru neměl v plánu, ale australští turisté ve vlaku o ní tak básnili, že jsem změnil názor. Byl jsem rád, že jsem dal na jejich radu.

Najednou jsem si znovu vzpomněl na Thomase. *Něco velkého se s ním a Maggie asi děje*, pomyslel jsem si. *Dnes ráno jsem si na něj vzpomněl víc než desetkrát. Musím se večer dostat k e-mailu a zjistit, jestli mi nepsali*.

Za posledních pár let jsem vysledoval, že když mi někdo překvapivě často přichází na mysl, tak jako dnes Thomas, něco se s ním děje. Skoro vždycky šlo o dobré zprávy.

Znovu jsem se pokochal výhledem a dlouze se nadechl čistého vzduchu. Byl jsem v polovině své čtyřměsíční cesty po Španělsku. Takových okamžiků jsem tu už zažil požehnaně. Skvělá architektura, přátelští lidé, úchvatná krajina... *Právě o tohle jde*, pomyslel jsem si. Jak říká Thomas, *každý den vystoupej o kousek výš na stezce života. Každý den se přibliž své velké pětce pro život*.

Kapitola druhá

Maggie Deraleové volal jejich rodinný lékař. Její manžel tvrdě spal, což bylo v poslední době dosti vzácné, a ona ho nechtěla budit. Když poslouchala, co lékař říká, musela se kousnout do rtu, aby se nerozplakala. „Ano,“ odpověděla. „Rozumím... Ano, zítra se za vámi zastaví... Ne, myslím, že nic víc udělat nemůžete.“

Zavěsila a posadila se na kuchyňskou židli. Vybavení kuchyně vybírali s Thomasem téměř před dvaceti lety na jedné z každoročních dovolených. Tehdy si ji dobíral kvůli nápadné látce, kterou zvolila na potahy sedaček. Od té doby pro ně byly neustálým zdrojem smíchu. Vzpomněla si na ty chvíle a rozplakala se. Nejdřív jen trochu, ale za chvíli jí slzy tekly proudem, jak jí postupně docházelo, co se děje.

Jakmile se Maggie uklidnila, rozhodla se, že už plakat nebude. Alespoň ne teď. Vzala telefon. „Ahoj, Kerry, tady Maggie... Ne, bohužel. Je to, co si mysleli... Já vím, Kerry... Já taky... Kerry, pokračuj dál v tom, co děláš. Věnuj tomu všechn svůj čas a energii. Já dokončím svou část a pošlu ti ji během příštího týdne. A Kerry... není na to moc času.“

Když zavěsila, šla do pracovny a přihlásila se do své e-mailové schránky. *Musím se spojit s Joem*, pomyslela si.

Kapitola třetí

Vešel jsem do malé internetové kavárny a posadil se ke stolu. Odpoledne jsem strávil sestupem z hor a cestou zpět do města, kde jsem byl ubytovaný. Na Thomase jsem myslel téměř nepřetržitě. Tak často, že jsem se dokonce rozhodl zkontrolovat e-mail ještě před návratem do hotelu a před večeří. *Určitě má nějaké skvělé zprávy*, pomyslel jsem si.

„Ahoj, Joe.“

Otočil jsem se za hlasem. „Ahoj,“ odpověděl jsem a usmál se. Byla to jedna z žen, které mi doporučily výlet, z něhož jsem se právě vrátil.

„Děkuju za skvělý tip na výlet. Bylo to velkolepé.“

Vytáhl jsem z kapsy telefon a přihlásil se k wifi. Na obrazovce telefonu se točilo malé kolečko. Čekal jsem, až se stáhnou e-maily. Kavárna byla plná batůžkářů. Zahlédl jsem mezi nimi dokonce i několik místních obyvatel. Mnozí z nich si také kontrolovali zprávy. *To mě nikdy nepřestane udivovat*, pomyslel jsem si. *Není to tak dávno, co internet neexistoval, a teď můžeme kdykoliv komunikovat s lidmi po celém světě.* O chvíli později se mi aktualizovala schránka a já jsem si prohlédl zprávy. Jistě, byl tam e-mail od Thomase. Vlastně od jeho manželky Maggie, což nebylo nic neobvyklého. Často mi psala ona, když se to týkalo jich obou. Kliknul jsem na zprávu a počkal jsem, až se načte. Za chvíli jsem si přečetl šest slov, ze kterých se mi sevřelo srdce.

„Thomas je nemocný, prosím, zavolej mi.“

Nastavil jsem si online účet a nasadil si do ucha sluchátko. Když jsem zadával číslo pro internetový telefonát, hlavou se mi honilo spousta myšlenek. *Co se asi děje? Thomas nikdy nebyl nemocný.* Na druhém konci linky se po krátkém zvonění ozval Maggiin hlas.

„Ahoj, Maggie, tady Joe. Dostal jsem tvou zprávu, co se děje? Jak se má Thomas?“

„Není to dobré, Joe.“ Slyšel jsem, že se Maggie trochu chvěje hlas. „Omlouvám se, že tě obtěžuju na cestách, ale myslela jsem, že bys to měl vědět.“

„O co jde?“ Cítil jsem, jak se mi svírá hrud'. Čekal jsem, co odpoví.

„Thomas umírá, Joe.“

„Cože?“ vyhrkl jsem překvapeně. Nemohl jsem uvěřit vlastním uším.

„Umírá, Joe. Příznaky začaly asi před třemi měsíci. Právě mi volal doktor a potvrdil, že má nádor na mozk. Příliš velký na to, aby ho mohli operovat.“

Snažil jsem se ty informace zpracovat. „A co jiná forma léčby? Co třeba ozařování nebo chemoterapie? Někaká možnost přece musí existovat.“

Maggie na druhé straně mlčela. „Ne, na všechno jsme se ptali. Není nic, co by s tím mohli dělat, Joe. Je to příliš pokročilé. Thomas umírá.“

Mluvil jsem s Maggie ještě několik minut, než jsme zavěsili. Nemohl jsem tomu uvěřit. Jak to, že Thomas? Byl ztělesněním zdraví. Našel jsem na internetu číslo letecké společnosti a hned jsem ho vytočil. Potřeboval jsem se vrátit do Spojených států.

Kapitola čtvrtá

V letadle jsem uložil batoh do přihrádky nad hlavou a posadil se na své místo. Ještě jsem se s tou zprávou o Thomasovi úplně nesrovnal. Věděl jsem, že je to pravda, a přesto mi to z nějakého důvodu nepřipadalo skutečné. Když jsem ho před pár měsíci viděl, byl v pořádku. Jak to, že najednou umírá?

Kývl jsem na ženu sedící vedle mě a zavřel jsem oči. Prsty jsem si pomalu kroužil na spáncích.

„Je vám dobře?“ zeptala se žena na vedlejším sedadle, kterou jsem právě pozdravil.

Otevřel jsem oči a podíval se na ni. „Ano, díky. Právě jsem obdržel špatné zprávy. Jeden můj přítel je vážně nemocný. Doktoři říkají, že umírá.“

„Aha,“ moje odpověď ji zaskočila. „Omlouvám se. Nechtěla jsem vás rušit.“

„Ne, to je v pořádku. Teda není to v pořádku. On není v pořádku,“ snažil jsem se věc lépe vysvětlit. „Ale já s tím teď nemůžu nic dělat. Nejsem si jistý, jestli s tím vůbec něco můžu dělat, ale chci za ním zajet a promluvit si. Chci mu pomoci, pokud to půjde.“

Prohlédl jsem si ji. Mohlo jí být kolem třiceti. Měla hezký obličej, hnědé vlasy po ramena, hnědé oči a ostře řezané rysy. Natáhl jsem k ní ruku: „Já jsem Joe. Díky, že o mě máte starost.“

„Sonia,“ odpověděla a potřásla mi rukou. „Těší mě, Joe. A není zač. Poslyšte, opravdu jsem vás nechtěla rušit. Jestli chcete na příštích dvanáct hodin vypnout a být sám se svými myšlenkami, naprosto to chápu.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Díky, ale ne.“

Chvíli jsme mlčky seděli. „Kdo je ten váš přítel?“ zeptala se. „Ten, co je nemocný.“

„Jmenuje se Thomas. Thomas Derale. Je to nejlepší lídr na světě.“ Byl to zvláštní způsob, jak někoho popsat, zvlášť někoho, koho člověk považuje za přítele. Přesně tohle mě ale napadlo jako první, když jsem na něj pomyslel.

„To je neobvyklý popis.“

„Já vím. Dala by se o něm říct i spousta jiných věcí. Ale tahle mě napadla jako první.“

„Jak jste se spřátelili?“

„To je dlouhý příběh.“

Usmála se: „Máme před sebou dvanáctihodinový let, Joe. A já moc ráda poslouchám.“

Opětoval jsem jí úsměv. „Dobře,“ přikývl jsem. „Začalo to, když se mě Thomas zeptal na něco ohledně muzea.“

Kapitola pátá

Na vlakové nádraží jsem dorazil v 6:47. Měl jsem za sebou první část své třífázové cesty do práce, kterou jsem absolvoval každý den od pondělí do pátku. Ze svého bytu v severní části Chicaga jsem šel pěšky na nádraží, potom jsem jel vlakem a zase šel kousek pěšky do své kanceláře.

Na jaře a v létě je příjemné chodit po Chicagu pěšky. Moc bych si přál, kdyby někdo dokázal posunout rovník o osm set kilometrů severněji. Toho dne totiž nebylo jaro ani léto. Byl únor, teplota dosahovala kolem deseti stupňů, ale foukal silný vítr, takže to vypadalo spíš na minus dva.

Vstal jsem v 5:40, kdy mě probudil budík do dalšího dne plného zábavy. Tedy ne zábavy, ale práce. Celý zkrhlý jsem se vydal do sprchy a pustil horkou vodu v naději, že až vylezu, bude nějakým zázrakem sobota, a ne pondělí. Jednou v dětství se mi to stalo. Vstal jsem, osprchoval se, oblékl se a sešel dolů, kde jsem zjistil, že je víkend a do školy se nejde.

V tomto případě se však mé přání nesplnilo. Snědl jsem miskou cereálií a vypil šálek kávy, oblékl jsem se do tmavě modrého obleku, světle modré košile, elegantní kravaty a vyrazil. O deset minut později už jsem stál na vlakovém nástupišti na Armitage Avenue.

A právě v tu chvíli se na mě podíval Thomas, pokývl mi na pozdrav a zeptal se: „Máte dnes dobrý den do muzea?“

Později se ukázalo, že to *byl* dobrý den do muzea, i když jsem v té chvíli ještě netušil, co to znamená. Byl to dobrý den do muzea, protože v ten den jsem se seznámil s Thomasem.

Vlastně jsem mu na tu otázku ani pořádně neodpověděl. Aspoň myslím. Většinou se cizí lidé na nástupišti nedávají do řeči, zvláště když fouká severák a máte pocit, že jsou dva stupně pod nulou. Thomas mě prostě svým chováním i tou otázkou dost zaskočil. Myslím, že jsem mu odpověděl nějakým zabručením nebo jsem pronesl něco velmi inteligentního jako „hmm“ a usmál jsem se, jako když slyšíte, že na vás někdo mluví, ale nerozumíte mu ani slovo.

Když vlak přijel, nastoupili jsme každý na opačné straně vagonu. Náš rozhovor tak skončil mým bručivým „hmm“ na nástupišti.

O jeho otázce jsem ale musel celý den přemýšlet. Thomas na mě zapůsobil. Měl na sobě dlouhý černý vlněný kabát a rukavice, ale žádnou čepici. Vlasy měl ostříhané vcelku nakrátko. Vypadal profesionálně a reprezentativně. Znáte to, jak někteří lidé ovládnou místnost, sotva do ní vstoupí? Thomas to tak měl, dokonce i v 6:47 ráno na nástupišti plném cizích lidí uprostřed chicagské zimy.

Kapitola šestá

Sonia se na mě podívala. „A jak to bylo s Thomasem dál?“

„No, po zbytek týdne jsem ho každé ráno vyhlížel na nádraží. Jeho otázka mi stále vrtala hlavou. Co to sakra má být ten ‚den do muzea‘? Ale neobjevil se.

O víkendu jsem byl na dvou velmi divokých večírcích, kde jsem vypil příliš mnoho koktejlů Grey Goose. V neděli jsem měl úpornou kocovinu a na Thomasovu otázku jsem tak docela zapomněl. Tedy až do chvíle, kdy jsem v pondělí ráno vystoupal po schodech na nástupiště a uviděl ho tam. Vyčníval jako maják. Oblečením to nebylo, i kufřík měl úplně běžný. Vypadal prostě působivě.“

Přišel jsem k němu a podal mu ruku. „Dobré ráno, já jsem Joe.“

Potřásl mi rukou. „Dobré ráno, Joe, já jsem Thomas.“

„Thomasi, možná budu znít jako blázen, ale minulý týden, vlastně minulé pondělí, jste se mě ptal na něco ohledně muzea?“

Usmál se: „Ano, Joe. Ptal jsem se, jestli máte dobrý den do muzea.“

Přikývl jsem. „No, musím přiznat, že ačkoli nemám tušení, co to znamená, vaše otázka se mi honí hlavou už sedm dní. Teda minimálně pět z těch sedmi. Poslední dva dny jsem měl v hlavě spíš koktejly. Co jste tím myslel?“

Thomas se znovu usmál. „Je to trochu podivná historka, Joe. Určitě vás to zajímá?“

„Jistě,“ odpověděl jsem a náš vlak zatím přijel na nástupiště a dveře se otevřely.

Pohlédl jsem na Soniu. „Z nějakého důvodu mě to opravdu zajímalo. Bylo to fakt zvláštní. Denně jsem se setkával se spoustou lidí v práci i v rámci svého společenského života. Většinou mě konverzace, které jsme vedli, moc nezajímaly. Často jsem předstíral, že mě zajímají, ale tentokrát byl můj zájem skutečný.

Jezdil jsem do práce brzo ráno proto, že v tuto dobu nebyly vlaky tak moc přeplněné. Přeci jen není úplně příjemné začínat den v chaosu MHD, namačkaný v davu mezi úplně cizími lidmi.

Toho rána byl vlak prázdnější než obvykle. Sedli jsme si vedle sebe. Thomas mi položil další otázku.“

„Joe, víte, jak dlouho trvá život většiny lidí?“

Pokrčil jsem rameny. „Nevím, tak sedmdesát, možná osmdesát let.“

„Jste blízko. Průměrný člověk ve Spojených státech žije přibližně 28 500 dní, tedy asi osmasedmdesát let. Doufejme, že to nakonec bude více, ale někdy je to i méně. Každopádně statisticky vzato je to nějakých 28 500 dní.“

Jeho odpověď mě trochu překvapila. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlel, že by to šlo takto vyčíslit,“ odvětil jsem. „Ve dnech se ta doba zdá nějak kratší.“

„Ano, to ano. A taky skutečnější.“

„Dobře, takže průměrná délka života je 28 500 dní. Co to má společného se dnem do muzea?“

„Byl jste někdy v historickém muzeu, Joe? Bloudil jste po jeho chodbách a prohlížel si staré fotografie lidí? Snímky z práce nebo ve vojenské uniformě, možná nějaké rodinné fotky nebo fotky z nějaké zábavy s přáteli?“

Přikývl jsem: „Jistě.“

„Jednou jsem byl na konferenci v Orlandu na Floridě. Po konferenci jsem se chtěl rozhlednout po okolí a narazil jsem na malé muzeum v místě zvaném Winter Garden. Celé muzeum nemělo víc než tisíc metrů čtverečních, ale bylo plné fotek lidí z historie města. Vyprávělo jejich příběhy, seznamovalo s událostmi, které se staly za posledních sto padesát let. Když jsem tím muzeem procházel, napadla mě taková myšlenka: Co kdyby byl každý den našeho života zaevidován? To, jak jsme se cítili, s kým jsme se potkávali, čím jsme trávili čas. A na konci našeho života by vzniklo muzeum. Bylo by koncipováno tak, aby přesně ukazovalo, jak jsme prožili svůj život.“

Zmateně jsem na Thomase zíral.

„Asi takhle, Joe. Kdybychom osmdesát procent svého času trávili v práci, která nás nebavila, pak by osmdesát procent expozice bylo věnováno tomu, jak jsme byli nešťastní v práci, kterou jsme neměli rádi. Byly by tam fotky, citáty i malé monitory, kde by si lidé mohli prohlédnout naše nešťastné okamžiky. Kdybychom udržovali přátelské vztahy s devadesáti procenty lidí, se kterými jsme kdy přišli do styku, ukázalo by se to tam. Ale pokud bychom byli naštvaní, rozčilovali se nebo křičeli na devadesát procent lidí, se kterými jsme komunikovali, bylo by to tam vidět. Vše by bylo zdokumentováno také pomocí fotografií, krátkých videí a zvukových záznamů.

Kdybychom milovali přírodu, trávili čas s dětmi či přáteli nebo si užívali pěkné chvíle se svou drahou polovičkou, ale věnovali bychom tomu jen dvě procenta svého života, pak bez ohledu na to, jak moc bychom si přáli, aby to bylo jinak, by byla těmto věcem věnována pouze dvě procenta našeho muzea. Možná by tam bylo jen pár obrázků v rámečku na konci dlouhé chodby.

Představte si, jaké by to bylo procházet se na sklonku života takovým muzeem. Dívat se na videa, poslouchat zvukové záznamy, prohlížet si fotky. Jak bychom se cítili? Jak by nám bylo, kdybychom věděli, že po zbytek věčnosti nás bude tohle muzeum zachycovat a sdělovat lidem, jací jsme byli? Každý člověk, který by jím prošel, by nás poznal přesně takové, jací jsme skutečně byli. Náš odkaz by se nezakládal na tom, o jakém životě jsme snili, ale jak jsme jej skutečně žili.

Co když náš posmrtný život v nebi, nebo kdekoli jinde si ho představujeme, spočívá v tom, že jsme průvodci ve svém vlastním muzeu – *po celou věčnost*.“

Na chvíli se odmlčel. „Proto jsem se vás ptal, zda máte dobrý den do muzea.“

Kapitola sedmá

Otočil jsem se k Sonie. „Nevím už, co jsem čekal, když jsem se tehdy Thomase zeptal, co myslel tou otázkou. Ale rozhodně nic podobného tomu, co mi vyprávěl.“

Sonia vypadala ohromeně. „To je úžasný koncept, že? Páni. Tomu říkám podívat se na svůj život z jiné perspektivy. Jak jste reagoval?“

„Myslím, že jsem řekl něco chytrého a pohotového, zřejmě ‚hmmm‘.“

Sonia se znovu zasmála. „No, to snad ne.“

„Ale ano, jsem si tím docela jistý. Nezapomeňte, že Thomas byl pro mě v té době úplně cizí chlap. Říkal jsem si: ‚Co za člověka se ptá úplně neznámých lidí na takovou věc a pak vede takové řeči?‘“

„Co jste teda udělal?“

„V podstatě jsem se ho přesně takhle zeptal.“

„A?“

„Podíval se mi do očí a řekl: ‚Já.‘ Když teď Thomase znám, nepřipadá mi to vůbec divné. Nebojí se pustit do rozhovorů, z kterých má většina lidí obavy. Jeho názor je, že těch 28 500 dní je příliš málo na to, abychom vedli nezávazné řeči. Tehdy mě to ale vyvedlo z míry.“

„Co bylo dál?“

„Vzpamatoval jsem se natolik, že jsem se ho zeptal, proč se s lidmi baví o takových věcech. Odpověděl mi, že se rád seznamuje se zajímavými osobami a že otázka na muzeum je dobrým způsobem, jak navázat kontakt. Pak jsem se ho zeptal, jestli tu otázku pokládá každému, koho potká. On řekl, že ne, někdy ano, ale většinou ne. Důvěřuje svým instinktům. Ale až jeho další poznámkou začalo naše přátelství.“

„A to bylo co?“

„Zeptal jsem se ho, jestli mi položil tu otázku, protože jsem zajímavý. Usmál se na mě a řekl: ‚Začínám pochybovat o svých instinktech.‘ Pronesl to naprosto bez obalu a nejdřív jsem si myslel, že to myslí vážně. Pak propukl v smích, já taky a tím začalo naše velké přátelství.“

Sonia se usmála: „Vysvětlil vám někdy, proč si vybral zrovna vás?“

Přikývl jsem. „Po letech jsem se ho na to zeptal. Řekl, že ve mně tehdy viděl něco, co vidí i v jiných lidech a vídal to i v sobě, když byl mladší. Obrovskou nadějí a obrovskou příležitostí, obojí překryté tichým zoufalstvím.“

Sonia obdivně zavrtěla hlavou. „Páni, tenhle chlapík je opravdu výjimečný.“

„Je. Nedělal jsem si legraci. Když na něj myslím, vybaví se mi, že je to ten nejlepší líder na světě.“

„Myslela jsem, že jste říkal, že je váš přítel. Podle tohohle popisu to vypadá, že je spíš váš šéf. Pracujete pro něj?“

„Ne. Právě proto je Thomas tak skvělý líder. Všichni jeho lidé vědí, po jaké cestě celá firma kráčí. A všichni po ní jdou společně. Lidé nepracují *pro* Thomase, ale s ním.“

„Vážně?“

„Opravdu. Vytvořil kulturu, ve které jste buď uvnitř, nebo venku. Pokud jste uvnitř, jste součástí cesty. Lidé mají různé role a dostávají různé platy, ale neexistuje standardní rozdělení na šéfa a podřízené. Jak jsem řekl, buď jste uvnitř, nebo venku.“

„A to funguje?“

„V jeho firmách to funguje. Vydělal na nich jmění, stejně jako lidé, kteří s ním spolupracují.“

Sonia překvapeně zvedla obočí. „Hmm, dobře. Zpátky k mé předchozí otázce. Když nepracujete pro něj, pracujete s ním?“

„Ano. Několikrát ročně. Mám hodně flexibilní pracovní dobu. A abyste věděla, práce s Thomasem vlastně ani není práce.“

„Jakže? Vy v práci nepracujete?“ usmála se. „Není divu, že ho lidé považují za skvělého lídra.“

„Ne, ne, tak to není.“

„Ale vždyť jste právě řekl...“

„Já vím. Zní to složitě, ale ve skutečnosti je to jednoduché. To je další věc, kvůli které je tak skvělý líder. Leadership v jeho pojetí je docela jednoduchá záležitost.“

Kapitola osmá

Usmál jsem se. „Mám nápad. Chtěla byste poznat Thomase?“

Sonia naklonila hlavu a zvedla jedno obočí. „Kdy?“

„Teď.“ Sáhл jsem do kapsy na opěradle sedadla přede mnou a vytáhl jsem telefon. „Tohle vytvořil Thomas už dávno a my jsme to jen aktualizovali ke stažení.“ Několikrát jsem se dotkl displeje, dokud jsem nenašel ten správný soubor, pak jsem Sonie podal sluchátka s telefonem.

„Co budu poslouchat?“ zeptala se a nasadila si sluchátka do uší.

„Vlastně se budete dívat. Na Thomase. Když zakládal první společnost, sepsal si svou filozofii vedení a vytváření úspěšné organizace. V průběhu let dostal materiál i zvukovou podobu a nyní se z něj stalo video.“

„Super.“

Usmál jsem se. „Počkejte, až to uvidíte.“

Stiskl jsem tlačítko play a za chvíli se na obrazovce objevil Thomas. Usmíval se, a přestože měla Sonia sluchátka, když začal mluvit, slyšel jsem slabě jeho hlas.

„Dobrý den, jmenuji se Thomas Derale. Jsem potěšen, že jste si udělali čas na sledování tohoto pořadu. Doufám, že to, o co se s vámi chystám podělit, vás inspiruje. Je to kus mého života od chvíle, kdy jsem pochopil některé důležité věci.

Než jsem založil svou první společnost, strávil jsem dost času přemýšlením o tom, jaká by měla být a jaký bych chtěl být lídr. Hodně jsem také přemýšlel o tom, jak bych mohl zjednodušit svou filozofii vedení, aby byla pro ostatní snadno pochopitelná a pro mě lehce vysvětlitelná. Nakonec jsem jednoho večera seděl doma u svého pracovního stolu, prohlížel si obrázky na stěnách a vtom mi to došlo.

Už od dětství jsem rád cestoval. Když jsem byl malý, sedl jsem na kolo a jel na místa, kde jsem nikdy nebyl. Toulal jsem se po lesích poblíž našeho domu, zkoumal stezky a koryta potoků, sbíral pulce... Nikdy jsem příliš nepřemýšlel o tom, proč to dělám. Prostě mě to bavilo, a tak jsem to dělal, kdykoli to šlo.

Jak jsem rostl, sníl jsem o tom, že se podívám do světa. I když jsem tento sen dal na nějakou dobu k ledu, nakonec jsem ho znovu objevil a procestoval jsem mnoho míst po celém světě.

Když jsem se jednoho dne díval na fotky, které jsme s mou ženou na cestách pořídili, vzpomněl jsem si na svá dětská dobrodružství. Uvědomil jsem si, že jsem vždycky vnímal život jako cestu. Ať se nám to líbí, nebo ne, ode dne, kdy se narodíme, až do dne, kdy zemřeme, náš život stále *někam* směřuje. Stále *něco* děláme.

Mám kamaráda, jenž vlastní malou kavárnu v místě, které nazývá ‚na konci světa‘. Jednou mi vyprávěl o tom, jak je důležité najít smysl vlastní existence – SVE, jak říká. Je to naše odpověď na to, proč jsme tady, proč jsme se narodili... proč existujeme. Rozhovor na mě silně zapůsobil, nikdy jsem na něj nezapomněl. Líbila se mi představa, že každý jednotlivý člověk má důvod, proč žije, smysl vlastní existence.

Když jsem přemýšlel o tom, jak vést lidi, a o tom, že život je cesta, na které máme příležitost naplnit smysl vlastní existence, bylo mi to najednou jasné. Kromě toho, že každý člověk má svůj SVE, má ho i každá firma. Může a nemusí být jasně definován, ale přesto existuje důvod, proč každá společnost existuje.

Takže člověk se může snažit naplňovat SVE o sobotách a nedělích, případně i v jiných dnech, pokud má po dni stráveném v práci ještě energii. A ve zbytku času, dlouhé hodiny během týdne, pracovat na firemním SVE. Proč tedy nevytvořit firmu, kde by firemní SVE byl v souladu s mým vlastním?

Jestliže je můj SVE bod na obzoru, ke kterému chci směřovat svůj život jako k cíli své cesty, pak dává smysl založit společnost, jejíž SVE je stejným bodem na obzoru. Nebo alespoň bodem ležícím ve stejném směru.

Říkal jsem si, že když toho dosáhnu, budu si práci více užívat. Nemusel bych pravidelně řešit vnitřní souboj mezi svým pracovním a životním směřováním. Byla by v souladu. Čas strávený v práci by mi při naplňování mého SVE pomáhal stejně jako čas strávený mimo práci.

Mé předchozí zkušenosti mi ukázaly, že mohu být v podnikání velmi úspěšný, i když se moje

práce a život neshodují. Logicky jsem tedy usoudil, že budu exponenciálně úspěšnější, pokud budou ve shodě.

S tím souvisí i rozhodnutí, koho do své společnosti přivést. Chtěl jsem lidi nejen inteligentní a schopné, ale také cílevědomé. A chtěl jsem, aby je poháněly ty nejmocnější možné síly. Takže počínaje dávnými časy, a pokračuje to dodnes jako standardní praxe ve všech mých společnostech, přijímám lidi pouze tehdy, pokud je jejich osobní SVE v souladu se SVE společnosti, pro kterou chtějí pracovat.

Toto jediné rozhodnutí, více než kterékoli jiné v historii mého leadershipu, mi umožnilo dosáhnout obrovského úspěchu. V mých společnostech nejsou lidé, kteří by pracovali pro mě. Všichni pracujeme společně na stejném cíli. Jsme spolucestující, kteří si navzájem pomáhají na cestě k podobnému bodu na horizontu. Když se daří mně, mají z toho prospěch. Když uspějí oni, mám z toho prospěch já.

Existují dva způsoby, jak založit a vést společnost. První způsob je začít s úspěšným obchodním modelem a navrstvit na něj dostatek výhod, aby v něm lidé byli ochotni pracovat. Takto můžete dosáhnout úspěchu. Je to způsob, jakým se zakládá a vede většina organizací.

Ale k dosažení pozoruhodného úspěchu musíte postupovat opačně. Začnete tím nejlepším pracovním benefitem – možností dostat zapláceno za to, že děláte to, co vás naplňuje, co vám poskytuje skutečný smysl života, protože to souvisí se smyslem vaší existence. Pak na to navrstvíte ty nejúspěšnější obchodní modely, které existují.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Velká pětka pro život.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.